

Arrest

**nr. 59 842 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoer-legging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 april 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2011 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 6 februari 2011, diende op 7 maart 2011 een asielaanvraag in. Die dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoekende partij voorheen in Italië verbleef.

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 maart 2011 de

beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.3. Op 14 maart 2011 verzocht verwerende partij, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Italiaanse autoriteiten om de terugname van verzoekende partij.

1.4. Op 6 april 2011 deelde verwerende partij de Italiaanse autoriteiten mee dat zij, gelet op het verstrijken van de in artikel 20.1b van de verordening 343/2003/EG voorziene termijn, geacht werden, op basis van artikel 20.1c van de verordening 343/2003/EG, het terugnameverzoek te aanvaarden

1.5. Verwerende partij nam op 6 april 2011 tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [S. S. W.]

[...]

*van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 06.03.2011 in België te zijn toegekomen. Eén dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde [...] het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 07.03.2011 blijkt dat betrokkene op in Italië asiel heeft aangevraagd en dat zijn vingerafdrukken op 14.02.2011 werden genomen te Otranto - Italië.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.03.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij nooit elders in Europa asiel gevraagd heeft. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.03.2011 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel aanvroeg in Italië. Betrokkene verklaarde daarop dat hij met twintig anderen op een boot aankwam en dat hij werd opgepakt door de politie en dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene stelt dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verklaarde dat hij in geen geval een asielaanvraag wilde indienen en dat hij zich er niet van bewust was dat dit ook gebeurd is. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Shinwari met de bus, minibus. te voet, pick-up en wagen naar Zaidan in Iran reisde. Daar zou hij gedurende ongeveer twee maanden verbleven hebben. Vervolgens zou hij per bus en auto naar Urumiyah gereisd zijn waar hij ongeveer anderhalve maand verbleef. Vervolgens zou hij te voet, per bestelwagen en per bus naar Istanbul gereisd zijn waar hij gedurende ongeveer zes maanden verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per boot en bestelwagen naar Griekenland gereisd zijn waar hij ongeveer vijf maanden en twintig dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per boot van Griekenland naar Italië gereisd zijn waar hij op 14.02.2011 door de politie werd opgepakt, zijn vingerafdrukken werden genomen en hij een bevel om het grondgebied te verlaten gehad zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij in Italië geen opvang had en dat hij van 14.02.2011 tot 20.02.2011 in de straten van Rome verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij geen interview kreeg en dat hij meteen een document kreeg maar dat hij niet goed weet wat daar op stond. Vervolgens zou hij vanuit Italië de trein naar Frankrijk genomen hebben waar hij ongeveer tien dagen in een park in Parijs zou hebben verbleven. Vervolgens zou hij vanuit Frankrijk naar België gereisd zijn waar hij op 06.03.2011 zou zijn toegekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het resultaat in het Eurodacverslag van 07.03.2011 werd voor betrokkene op 14.03.2011 dan ook een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). Op 30.03.2011 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse

autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 20 §1b van de Dublin-II-Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 04.06.2011.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De verklaringen van betrokkene dat hij in Italië op straat verbleven zou hebben kan betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk maken. Betrokkene kan evenmin aannemelijk maken dat, indien hij al op straat zou hebben verbleven, dit het gevolg zou zijn geweest van een schending door de Italiaanse autoriteiten van de Europese richtlijn 2003/9/EG met betrekking tot de minimumnormen voor de opvang de asielzoekers, Bovendien dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene aangaande zijn verblijf in Italië te worden opgemerkt dat hij eerst stelt dat hij in Italië aankwam met de boot samen met twintig anderen, vervolgens door de politie werd opgepakt, zijn vingerafdrukken werden genomen en hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten (DVZ, vraag 14). Later verklaarde betrokkene tijdens hetzelfde gehoor echter dat hij in Italië geen interview kreeg maar wel meteen een document waarvan hij niet goed wist wat er in stond (DVZ, vraag 14). Dat hij wel zou weten dat hij een bevel gekregen zou hebben om het grondgebied te verlaten, waarvan hij bovendien niet het minste begin van bewijs van kan aanbrengen, maar vervolgens niet blijkt te weten wat er in het document stond dat hij van de Italiaanse overheid kreeg, laat ernstige twijfels ontstaan over het aannemelijke karakter van betrokkenes verklaringen in verband met zijn asielaanvraag in Italië.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 en 17), Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene werd tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.03.2011 gevraagd of er een specifieke reden was waarom hij precies in België een asielaanvraag wilde indienen. Betrokkene verklaarde dat hij van verschillende mensen gehoord had dat België een goed land is waarde mensen vriendelijk zijn (DVZ, vraag 19).

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij geen problemen heeft (DVZ, vraag 20).

Gelet op het voorgaande, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 1b, art 20 §1c en art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18 februari 2003. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

1.6. De Italiaanse autoriteiten willigden het terugnameverzoek bij schrijven van 11 april 2011 alsnog in.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van een van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat

het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering indienen tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze die of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablère/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor

een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In haar enig middel voert verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.1.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.1.3. De verzoekende partij betoogt dat zij, toen zij gehoord werd door verwerende partij, duidelijk maakte dat zij niet op een degelijke wijze werd onthaald in Italië en dat zij genooddaakt was in de straten van Rome rond te hangen. Zij stelt dat haar getuigenis bovendien volkomen overeenstemt met de algemeen bekende informatie uit betrouwbare bronnen. Inzake het onthaal van asielzoekers in Italië verwijst zij naar verslagen van de Human Right Council, van Medecins sans Frontières, van de Verenigde Naties en van ECRI.

In tweede instantie voert verzoekende partij aan dat het huidige Italiaanse asielsysteem tal van gebreken kent. Zij benadrukt dat er in voorliggende zaak geen formeel akkoord is van de Italiaanse autoriteiten om haar terug te nemen en zij dus geen enkele garantie heeft dat zij een asielaanvraag zal kunnen indienen en/of verderzetten. Zij verwijst in dit verband naar verslagen van Human Rights Watch, van FIDH, van L'Observatoire Suisse du droit d'asile et des étrangers en naar een aantal internetberichten. Zij licht toe dat zij een Afghaans staatsburger is en dat er een risico bestaat dat zij naar haar land van herkomst zal teruggestuurd worden, terwijl zij op het eerste zicht nood heeft aan bescherming.

Voorts benadrukt zij dat Italië geconfronteerd wordt met een asielcrisis en dat er sprake is van veel racisme en xenofobie.

Zij besluit dat deze informatie moet bekeken worden in het licht van het arrest MSS van het EHRM en dat verwerende partij had dienen te weten dat Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen.

3.3.2.1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij de problemen die zij verklaarde ondervonden te hebben in Italië aan verwerende partij meedeelde en dat verwerende partij met deze verklaringen heeft rekening gehouden. Verwerende partij heeft immers aangegeven dat niet blijkt dat de bewering van verzoekende partij dat zij gedurende tien dagen op straat diende te overleven correct is. Zij wijst er in dit verband op dat werd vastgesteld dat verzoekende partij incorrecte of incoherente verklaringen heeft afgelegd over gegevens die verifieerbaar waren. Verwerende partij heeft daarnaast gesteld dat evenmin blijkt dat, indien de verklaringen van verzoekende partij toch zouden overeenstemmen met de waarheid, niet aannemelijk wordt gemaakt dat het gegeven dat verzoekende partij gedurende een aantal dagen op straat diende te overleven dient toegeschreven te worden aan een schending door de Italiaanse autoriteiten van de Europese richtlijn 2003/09/EG met betrekking tot de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers. Deze stelling is niet kennelijk onredelijk, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken inderdaad blijkt dat verzoekende partij aangaf de bedoeling te hebben naar België door te reizen. Zij stelde immers bij haar aankomst in Griekenland 3800 euro aan een mensensmokkelaar betaald te hebben om haar naar België te brengen en bij haar illegale doortocht in Europa weliswaar in Italië te zijn aangetroffen, doch niet te weten of zij toen zij in dat land werd "opgepakt" een asielaanvraag indiende. Er blijkt *prima facie* dus niet dat verzoekende partij enige interesse had om in Italië te verblijven en poogde om van een opvang in het kader van een asielaanvraag te genieten.

De Raad merkt ook op dat uit de door verwerende partij neergelegde stukken blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 11 april 2011 een formeel schriftelijk akkoord hebben gegeven wat betreft de terugname van verzoekende partij. Dit stuk werd ter terechtzitting besproken. Verzoekende partij kan daarom niet meer nuttig voorhouden dat uit het ontbreken van een formeel akkoord moet afgeleid worden dat er geen garantie is dat zij een asielaanvraag zal kunnen indienen. Uit de door verzoekende partij

overgemaakte stukken kan ook niet afgeleid worden dat de Italiaanse autoriteiten het indienen of voortzetten van een asielaanvraag door vreemdelingen, die in het kader van de verordening 343/2003/EG door de Belgische autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, ernstig zouden bemoeilijken of onmogelijk zouden maken. Er is *prima facie* dan ook geen reden om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure en dat verwerende partij *in casu* onterecht zou verwezen hebben naar wat verzoekende partij omschrijft als het “*materieel theoretisch recht*”. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekende partij met miskennis van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat haar asielaanvraag werd behandeld naar haar land van herkomst zou gerepatriëerd worden.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het feit dat er in Italië personen of groepen zijn met een xenofob of racistisch gedachtegoed niet toelaat te besluiten dat verzoekende partij dreigt onderworpen te worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er blijkt namelijk niet dat dit het overheersende gedachtegoed is in Italië of dat de groepen die deze ideeën aanhangen Afghaanse asielzoekers viseren. Het verslag van de Verenigde Naties waarnaar verzoekende partij verwijst heeft immers betrekking op incidenten met Roma. Uit het feit dat Italië, net zoals vele andere landen, waaronder België, geconfronteerd wordt met een asielcrisis kan evenmin automatisch een schending van artikel 3 van het EVRM worden afgeleid.

Wat betreft de gebreken in de opvang van asielzoekers dient te worden geduïd dat in het terugnameakkoord van de Italiaanse autoriteiten wordt vermeld dat de terugkeer van verzoekende partij ten minste zeven dagen op voorhand dient te worden meegedeeld, wat toelaat te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten hierdoor in de mogelijkheid zullen gesteld worden om passende opvang te voorzien. Uit de door verzoekende partij overgemaakte stukken blijkt bovendien dat personen die in het kader van de verordening 343/2003/EG worden teruggestuurd voorrang krijgen bij de toekenning van een opvangplaats. Tevens blijkt uit de aan de Raad voorgelegde informatie dat, hoewel er net zoals in België een permanent tekort aan plaatsen is, er toch ernstige inspanningen geleverd worden om een opvang te voorzien en wordt melding gemaakt van het bestaan van 138 verschillende opvangcentra van verschillende omvang. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat indien zij zou geconfronteerd worden met het feit dat de Italiaanse autoriteiten niet onmiddellijk een opvangplaats voor haar zouden kunnen regelen zij automatisch in een situatie zou terechtkomen die kan beschouwd worden als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Uit de toelichting die verzoekende partij verschaftte toen zij gehoord werd blijkt immers dat zij 800.000 Afghani betaalde voor een reis van Afghanistan naar Griekenland en 3800 euro voor een doortocht van Griekenland naar België. Er blijkt derhalve niet dat verzoekende partij minvermogend is en niet zelf gedurende korte tijd in haar onderhoud en accommodatie zou kunnen voorzien tijdens de behandeling van haar asielaanvraag.

De verwijzing door verzoekende partij naar de rechtspraak van het EHRM en van de Raad doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet ernstig.

3.3.3. *In casu* wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt ze geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.4. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de

verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summierere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij dat een nadeel niet moet aangetoond worden indien het evident is en betoogt zij dat haar middel relevant is .

De Raad wijst er evenwel op dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij geen verdedigbare grief heeft aangebracht en herinnert er aan dat het aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke vereiste is, zodat het gegeven dat een van de onderdelen van haar middel dat geen betrekking heeft op de reeds besproken bepalingen van het EVRM “*relevant*” zou zijn niet toelaat te besluiten tot het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe te besluiten dat haar nadeel evident is.

Waar verzoekende partij voorts aangeeft dat haar overbrenging naar Italië tot gevolg kan hebben dat haar asielaanvraag niet zal behandeld worden en dat het niet onmogelijk is dat zij door de Italiaanse autoriteiten zal teruggestuurd worden naar haar land van herkomst en dat zij in dat geval mogelijk risico's loopt kan verwezen worden naar de bespreking van haar grief en moet worden benadrukt dat het nadeel dat zij aanvoert niet alleen niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch tevens een hypothetisch nadeel is en aldus niet voldoet aan de definitie van moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals die voortvloeit uit de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 11 juni 2001, nr. 96.283, RvS 20 november 2003, nr. 125.549).

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK